ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN
van
MIJN REIZEN
naar
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

BORIS KESTER

BORIS KESTER

ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

TRAVELADVENTURES.ORG

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94651 2958 7
NUR 508

"Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?"

– Homerus, *Odysseus*

"Waarom moeten we naar ons hart luisteren?," vroeg de jongen. "Omdat je je schat zult vinden waar je hart is."

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

"Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart."

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11

1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13

2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29

3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47

4. Omotenashi – *Japan* 63

5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73

6. Tegen de muur – *Irak* 93

7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115

8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haïti* 131

9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157

10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169

11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193

12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213

13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdompelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

4.

Omotenashi

Japan – 1996

Op een safari in Zuid-Afrika had ik de Zwitserse Daniela leren kennen. Een paar maanden en vele faxen later besloten we elkaar weer te ontmoeten in Tokyo. We zouden twee dagen samen hebben, maar konden onmogelijk weten dat die korte reis jaren later nog steeds een glimlach op ons gezicht zou toveren.

Met een lijf vol jetlag ga ik een paar uur na aankomst naar Daniela's hotel bij Narita. Tokyo lonkt met zijn tempels, wolkenkrabbers, oude buurten, markten, elk met hun eigen verhaal. Maar iets in ons verzet zich tegen die overdaad. Misschien is het vermoeidheid, misschien intuïtie, maar we besluiten het onverwachte op te zoeken. We huren een auto, draaien de metropool de rug toe en kiezen voor de onbekende kust in de richting van Choshi. Het is zo'n beslissing die je neemt zonder te weten wat de consequenties zullen zijn.

We navigeren op wegwijzers en een papiertje waarop de autoverhuurder "Choshi" in Japanse karakters heeft gekrabbeld – geen Google Maps, geen vertaal-app, geen smartphone. Deze kwetsbaarheid zou, zonder dat ik het wist, de sleutel worden tot een van mijn dierbaarste reiservaringen en een belangrijke les in het vertrouwen op gevoel.

Het tijdverschil vergeten we tijdens het rijden. We praten over reizen en talen (ik dacht dat ik een polyglot was, maar zij spreekt

acht talen!), over ons werk en het leven. Het soort gesprek dat alleen op een gezamenlijk avontuur kan ontstaan. Door alle faxen voelt het vertrouwd, alsof we elkaar al jaren kennen.

Elke keer weer vergeet ik hoe vroeg de duisternis valt in dit Land van de Rijzende Zon. Het is al donker als we bij het volgende kruispunt komen. Ik zet de auto zo neer dat de koplampen op de wegwijzer schijnen. We herkennen nu een woord van drie karakters. Links een ingewikkeld karakter met veertien pennenstreken, in het midden een soort 7 met een streep erdoor, en rechts een hoog kruis met een onafgemaakt rechthoekje eronder. Dat herkennen we inmiddels als de Japanse weergave van Choshi. We volgen de wegwijzer en rijden inderdaad even later de kustplaats in.

We toeren lukraak door de stad, op zoek naar een hotel. Achter elke gevel zou er een kunnen schuilen, maar zonder kennis van het Japans tasten we in het duister. Dat is Japan: wat eruitziet als een troosteloze deur met vergeelde gordijntjes, kan zomaar de ingang zijn naar het beste restaurant van de stad. Maar vanavond werkt die mysterieuze kant van Japan tegen ons, we zijn moe, het is donker, en ergens in dit doolhof van onleesbare tekens moet een plek zijn om te slapen. Misschien is er een grijze schuifdeur zonder enig herkenbaar teken waar een *ryokan*, een traditionele Japanse herberg, achter schuilgaat.

We voelen ons verloren tussen canyons van neonreclames waar de felle verlichting ons verblindt met onbegrijpelijke Japanse karakters. Het woord "hotel" is nergens te bekennen – al zouden we de Japanse vertaling kennen, dan nog zouden we verdwalen in deze zee van strepen en krullen.

Eindelijk zien we een hoog gebouw met HOTEL in grote letters op de gevel. De receptionist, perfect gesoigneerd in een smetteloos uniform, wijst zwijgend naar een prijslijst. Driehonderd dollar per nacht – Japan is nog een van de duurste landen ter

wereld. Als we hem vragen naar een goedkoper alternatief, zie ik zijn innerlijke worsteling.

Hij wiebelt nerveus heen en weer, zijn mondhoeken vertrekken in een mengeling van verlegenheid en ongemak. Als hij met zijn rechterhand begint te zwaaien, herken ik het gebaar van communicatieve hulpeloosheid, het gebaar waarmee hij "Nee" probeert te zeggen. In een land waar service heilig is, moet zijn onvermogen om ons van dienst te zijn hem zwaar vallen.

De collega's van de jongeman in het hotel blijken ons ook niet te kunnen helpen, dus we zullen iets anders moeten bedenken om een slaapplaats te vinden. Inmiddels is het negen uur geweest en zijn we door de situatie en het tijdverschil melig geworden.

'Ik ben het zat om doelloos rond te rijden.' De woorden komen uit mijn mond voor ik er erg in heb. 'Ik bel gewoon ergens aan waar licht brandt.' Het klinkt absurd, tegelijkertijd voel ik dat het klopt. Daniela kijkt me aan alsof ik gek ben geworden, maar als ik haar vraag of ze een beter idee heeft, geeft ze geen antwoord.

Even later zie ik een huis op een hoek waar licht door de gordijnen schijnt. Ik parkeer de auto voor de deur. Mijn mond voelt opeens droog aan. Pas later zou ik leren dat juist deze momenten, waarin je je hart volgt, ook al doet het nog zo gek, vaak tot de mooiste reiservaringen leiden.

'Ga je echt aanbellen?'

In Daniela's stem hoor ik de twijfel die ik zelf ook voel. Nu ik een paar passen van het huis ben verwijderd, voel ik mijn hart bonzen. Ik vervloek mezelf. Wat heb ik me in hemelsnaam in mijn hoofd gehaald? Het voelt dwaas om hier aan te bellen, in het donker, bij een vreemde, in een land waarvan ik de taal niet spreek. Maar we zijn moe en hebben weinig keus.

'Zeker! We hebben niets te verliezen,' zeg ik, terwijl ik uitstap. Het klinkt zelfverzekerder dan ik me voel.

Zwerfhart

🆕 Verschenen in 2025

Genoten van deze preview?

Zwerfhart — Nieuwe verhalen van mijn reizen door alle landen ter wereld

> *"Het langverwachte vervolg op De Lange Weg naar Cullaville. Nieuwe avonturen, nieuwe inzichten, dezelfde meeslepende stijl."*
>
> *"Boris neemt je mee naar de meest onverwachte plekken en laat je de wereld met andere ogen zien. Tussen de reisverhalen door vertelt hij over de zoektocht naar een verloren liefde."*

📄 Gratis Volledige Hoofdstukken

Download het volledige eerste hoofdstuk van BEIDE boeken (Nederlands én Engels) — plus 26 extra 3-pagina previews van andere hoofdstukken.

Download

Let op: Volledige hoofdstukken vereisen een e-mailadres. 3-pagina previews zijn direct beschikbaar zonder registratie.

📚 Bestel het Complete Boek

Klaar om mijn tweede reisverhaal te ontdekken? Bestel Zwerfhart nu en reis mee door de wereld.

Bestel Zwerfhart

ISBN: Paperback: 978-9464919080 • Ebook: 978-9464919097

Ook door Boris Kester

Ontdek meer reisavonturen uit alle hoeken van de wereld

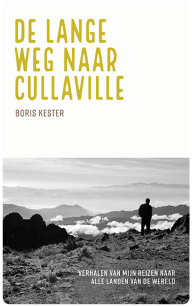

De Lange Weg naar Cullaville

🏆 Winnaar Beste Reisboek 2023

Het veelgeprezen eerste boek met 16 avonturen uit alle hoeken van de wereld. Winnaar van de NomadMania Best Travel Book Award 2023.

Lees verder en bestel →

Wanderheart

English

Ook beschikbaar in het Engels — nieuwe verhalen voor internationale lezers. Verschijnt begin 2026.

Lees verder →

Volg Boris Kester online:

🌍 traveladventures.org 📸 Instagram 👍 Facebook